

Karcsi

16 éven felülieknek!

Egyedül voltam a körletben. A szobatársaim mind őrségben voltak. Engem nem osztottak be. Nem régen helyeztek át Zalaegerszegről Nagykanizsára. Híre ment, hogy nekem nincs ember ellenségem. A parancsnokok még nem döntötték el, hogy ilyen elmélettel mehetek-e őrségbe, vagy sem.

Szép nyári este volt. Még nem volt itt a takarodó ideje, de már sötét volt amikor nyillott az ajtó és V. Karcsi lépett be rajta. Feldúltnak látszott. Mérgesnek. Egy néhány lépés után teljes erőből földhöz vágta a kulcs-csomóját, amiről majdnem minden kulcs és fityegő lerepült a szélrózsa minden irányába. Káromkodott miközben megpróbálta összeszedni a szétrepült darabokat. S újra káromkodott, mikor végül is már csak egy géppisztoly golyó ólom magját nem sikerült megtalálnia.

Engem meglepett hirtelen megjelenése, hiszen a többiekkel együtt őrségben kellett volna lennie. Illetve el is ment a csapattal. Nem értettem az egészet és nem tudtam hogyan is reagáljak a dühkitörésre. Amint dúlt-fúlt csendesen megjegyeztem:

„Látod, ugyanennyi erőfeszítéssel boldog is lehetnél!” Hirtelen szinte lerogyott az ágyra mellém.

„Te hívó vagy?” – kérdezte. S mikor igennel válaszoltam, sürgetve mondta:

„Beszélj nekem! Beszélj Istenről!”

„Mit beszéljek róla?” – kérdeztem meglepetten.

„Mindent amit tudsz!” – mondta és a sürgetés meghökkenítő módon kicsendült kéréséből, a parancsolás határát súrolta.

Felocsúdásom után elkezdtem Istenről beszélni. Kezdtém az elején, hogy Ő teremtett minket. Nagyon szeretett. Csupán egy parancsolatot adott, amit elvárt, hogy saját érdekükben őseink megtartsanak.

Bejött a bűn, az engedetlenség. Isten Jézusban mégis megmentett bennünket, és most ezért szabadon jöhetünk hozzá, és Ő békeséget, s örömet ad nekünk, s célt az életünknek.

„Mi történt veled?” – kérdeztem.

„Apám agyának valamilyen baja lett a háborúban. Miután hazajött nem volt képes ellátni a családját. Alkoholista lett és mi hatan testvérek, állami nevelőotthonba kerültünk. Van egy öcsém, aki még most is a nevelőotthonban van. Anyám írt egy levelet az öcsémnek, hogy beteg, és hívta, hogy jöjjön haza, látogassa meg. Az öcsém megmutatta a levelet a gondozónak, aki látva a levelet, hazaengedte az öcsémet. Amint a házukhoz érkezett, bekukucskált az ablakon. Láta, hogy anyánk az ágyban fekszik, s apám térdepel az ágyon, és ököllel üti anyámat. A párna már csupa vér volt. Gyorsan berohant a szobába, és megkérdezte apámtól, hogy 'Apu mit csinál anyuval?'. 'Hazajöttél te lelenc?' (egy állami otthonban nevelkedőnek nincs nagyobb sértés, mintha valaki lelencnek hívja, s főképpen ha éppen az a valaki hívja így aki az oka annak, hogy állami nevelt lett belőle), majd vissza fordult anyánkhoz és folytatta az öklözést. Az öcsém odarohant, félretolta apámat, és elkezdte letörölni a vért anyám arcáról. Apám kiment a házból, majd kisvártatva visszajött és bezárta az ajtót. Kezében egy nagy fejsze volt. 'Na, most mind a ketten meghaltok' – mondta. Az öcsém rárohant apámra. Elvette tőle a fejszét. Kidobta apámat a szobából. Utána ment és felaprította apámat a fejszével. Mikor hazamentem láttam a feldarabolt testet a ravatalozó hűtőházában.

Az öcsém 16 évesen a javítóintézetbe került, mert a helyi rendőr rossz véleményt adott róla. Nem is ismerte, mert nem a faluban nevelkedett. A javítóintézetben a többi gyerek úgy csúfolta, hogy 'apagyilkos, apagyilkos'. Az öcsém nem bírta tovább. Egyik nap a padlástéren találták meg a saját nadrágszíjára felakasztva. Inkább én haltam volna meg – kesergett Karcsi. A rendőr miatt került oda. Gyűlölöm a rendőröket!

Mikor ott álltam az őrhelyemen az emberek gyülekeztek a kerítés másik oldalán a buszmegállóban. Ott állt köztük egy rendőr. Csőre töltöttem a géppisztolyt, és ráirányítottam. Már majdnem meghúztam

a ravaszt, amikor megláttam hogy egy terhes asszony is ott áll a várakozók között. Ekkor magamra irányítottam a géppisztolyt, de éppen jött a váltás. Eldobtam a fegyvert. Nem tudom az őrfelvezető mennyit látott az egészből de váltás után ott kellett hagynom az őrséget. Visszaküldtek a körletbe. Ezért vagyok itt.”

Nemsokára Karcsi szabadságot kapott. Mivel falujába Nyíregyházán át vezetett az út, odaadtam neki szüleim címét, hogy keresse meg őket. Míg ő szabadságon volt, addig engem áthelyeztek a karbantartó szakaszba, aminek igen örültem. Itt már több értelmesebb ember volt, kőművesek, vízvezetékszerelők, festők. Nekem raktárosnak kellett volna lennem, de két hét múlva kitétek onnan. A kémelhárítás szerint világnézetem miatt nem voltam alkalmas bizalmi pozíciók betöltésére. (Gondoltam csupán „golyóelhárításra” vagyok alkalmas az első sorban.) Így ott maradtam segédmunkásnak. Mindenképpen örültem az új helyemnek.

Egyik éjszaka arra ébredem, hogy valaki rázza a vállamat. Ahogy kábultan meredek a sötétbe egy suttogó hangot hallok. Még mindig nem tudtam, hogy mi történik, és hol is vagyok. Lassan kezdtem érteni a szavakat. „Mihály, Mihály, megtértem, megtértem”. Hirtelen felébredtem. Felismertem, hogy Karcsi áll az ágyam előtt ráz engem és szünet nélkül ismételteti, hogy „megtértem, megtértem”. Menjünk ki a folyosóra javasoltam, mert nem akartam, hogy mindenkit felébresszünk. Végülis a mosdóban kötöttünk ki.

Karcsi elmondta, hogy meglátogatta a szüleimet, akik éppen Debrecenbe készülődtek a csendes napra. A Szabadkeresztyének havi egy hétvégén csendesnapokat tartanak, amikor a vidékiek is és más városokból is összejönnek. Elhívták Karcsit is, hogy menjen velük. Akkor éppen Steave (USA-ból) testvér szolgált többek között. Szolgálat végeén hívta a bűnösöket megtérésre. Karcsi előre ment. Steave testvér imádkozott érte.

„Egész életemben nem kaptam annyi szeretetet, mint ott egy nap alatt!” – mondta Karcsi. Tele volt izgalommal, örömmel.

Karcsi minden nap meglátogatott. Bibliát kért.

„Én nem adok neked Bibliát” – mondtam neki. „Menj ki a városba,

keresd meg a református papot és vedyél tőle Bibliát." Nem akartam, hogy engem azzal vádolhassanak, hogy Bibliát terjesztek a katonák között. Karcsi nagyon szorgalmasan elkezdte olvasni új Bibliáját. Szobatársai először azt hitték, hogy viccel. Aztán mikor rájöttek, hogy nagyon is komolyan olvassa, akkor jelentették a századparancsnoknak. Ekkor már Karcsi és két másik barátja is olvasta a Bibliát. Előzőleg mindakettő feljött hozzám, és imádkozott velem, hogy Jézus jöjjön a szívükbe.

Egyik nap megkerestek munka közben és közölték velem, hogy azonnal menjek a századparancsnoki irodába. Mentem. Az irodába lépve V. Karcsit láttam ott állni, szemben négy tiszttel. Egy alezredes, egy őrnagy, egy százados, és egy hadnagy. A százados az ezred politikai tisztje volt. Később megtudtam, hogy a másik két fiú is bent volt az irodában, de amikor közölték velük, hogy mennek a börtönbe, akkor azt mondták, hogy „mi csak vicceltünk, nem komolyan olvastuk a Bibliát”, akkor elengedték őket.

Most éppen az őrnagy beszélt:

„Nem fog leszerelni (Karcsi éppen leszerelés előtt állt), megy a börtönbe jó lesz az magának?”

„Őrnagy elvtárs” – válaszolt Karcsi – „én elfogadtam az Úr Jézust és én ettől nem tágítok!”

„Éppen ez a baj! Éppen ez a baj” – lépett előre a politikai tiszt, és a nyomaték kedvéért ritmusosan verte öklével az asztalt. „Inkább fogadott volna el egy k**** t, akkor nem lenne semmi baj! – harsogta.

„Százados elvtárs” – fordult Karcsi a politikai tiszthez – „ha az apám nem szégyellte, hogy az árokszélén fekszik részegen, és minket az államnak kellett felnevelnie, akkor én nem fogom szégyellni, hogy elfogadtam Jézust!”

Erre senki nem válaszolt. Végül egy egyszavas parancs törte meg a csendet.

„Elmehet!”

Aztán hozzám fordultak:

„Látja maga mit csinál itt?”

„Őrnagy elvtárs, nem tudom mit kellene látnom” – válaszoltam olyan udvariasan, ahogy csak tudtam.

„Maga térítgeti az embereket! Miért helyezték át Zalaegerszegről ide?”

„Velem hivatalosan senki nem közölte, hogy miért helyeztek át” – mondtam.

„Mi viszont tudjuk, mert elolvastuk a jelentést. Azért helyezték át, mert ott is ezt csinálta!”

„Nem értem” – folytattam én – „ezek a fiúk azt mondták, hogy én térítettem meg őket? Ha igen kérem, hogy hívják vissza őket, mert azt én is szeretném hallani. Ugyanis egyiket sem térítettem meg. Karcsi hazament szabadságra és visszajött megtérve. A másik két fiú pedig megkeresett és kért hogy imádkozzam velük. Ennyi történt. Én nem térítettem meg senkit.”

„Érdekes! Amíg maga nem volt itt addig semmi ilyesmi nem történt! Megy a börtönbe. Izgatásért 5-től 8 évig terjedő szabadságvesztés jár.” – közölték velem.

„Zalaegerszegen az eskü letétele előtt a szakaszparancsnokom egy szakasz katona jelenlétében megkérdezte, hogy hitem miben befolyásolja a katonai szolgálatomat.” – kezdtem a válaszomat – „Akkor nyíltan elmondtam, hogy hogyan gondolkozom. A becsületes dolog az lett volna, hogy akkor, az eskü letétele előtt közlik velem, hogy így nem vagyok alkalmas katonai szolgálatra. Mert ha nem vonulok be akkor a maximum börtönbüntetés csupán 3 év lenne. Én bevonultam, őszintén elmondtam, hogy hogyan gondolkozom, és akkor így elfogadtak. Most az eskü letétele után mégis megbüntetni a szigorúbb mértékek szerint nem látszik becsületes dolognak. Tudom, hogy ennek nem önök az okai. Tudom, hogy az önök munkája nagyon nehéz, és az ország szempontjából is nagyon fontos. Ezért én tisztelettel nézek fel önökre. Sok mindent azért csinálnak, mert pozíciójuknál fogva csinálniuk kell. És ha most ezt kell tenniük, hogy engem börtönbe küldjenek, tegyék, én megértem. A börtönből is én mindig tisztelettel fogok önökre és munkájukra gondolni.”

Erre megenyhültek. „Mi szeretnénk ha elkerülné a börtönt” – mondták végre. „Csak ne beszéljen Istenről.”

„Én senkihez nem mentem oda, hogy Istenről beszéljek” – folytattam én újra. „Ha viszont valaki odajön hozzám és megkérdi, „hogya te miért vagy olyan más?”, akkor el fogom mondani. Ha hitemről, vagy Istenről, kérdezni fognak arra mindig válaszolni fogok.”

„Szóval nekünk kell elérni, hogy ne kérdezzenek.” – fogalmazták meg maguknak a feladatot.

Később a laktanyaudvaron mellém csatlakozott a hadnagy és ezt mondta:

„Szeretnék magának valamit mondani. Ne beszéljen Istenről amíg le nem szerel. A saját érdekében mondom. Mi igyekszünk mindent megtenni, hogy ne kerüljön a börtönbe, de végső soron nem csak mi dönthetjük ezt el. Nem is tudom miért mondom ezt magának. A fene tudja, valahogy maga rokonszenves nekem. Ha elmondja akárkinek is hogy beszéltem magával, úgyis letagadom.”

„Amit ígérni tudok” – mondtam neki – „az az, hogy nem fogom, mint ahogy eddig sem tettem, provokálni senkivel a beszélgetést Istenről. Azt viszont nem tehetem, hogy hallgassak, amikor valaki az életemről vagy Istenről kérdez.”

„Én szóltam magának” – búcsúzott el. Megköszöntem jóakarátát.

Eljött az idő, hogy Karcsi leszereljen. Nekem még 8 hónap hátra volt. Mielőtt Karcsi végleg távozott volna, az őrnagy behívatta az irodájába.

„El ne hagyja ezt a vallást!” – mondta neki mielőtt elbúcsúzott volna tőle.

Karcsi egy budai kis közösségben talált otthont. Egy testvér különösen sok energiát fektetett a felkarolásába. Karcsi nem volt könnyű eset. Nagyon nagy türelem kellett hozzá. Mindig tisztelni fogom ezt a testvért azért, amit Karcsiért tett. Karcsi ennek a testvérnek a húgát vette el feleségül (Erdélyből). Egy gyermekük lett. Karcsi édesanyja is megtért. Majd Karcsi húga jött be a képbe. Egészen katonakoráig nem ismerték egymást. Húga színrelépése

sajnos házasságuk felbomlásához vezetett.

Karcsi lelkiileg visszaesett. Jelenleg hűgával él közös háztartásban. Bár a történet elég szomorú, Isten bizonyosságát adta annak, hogy Karcsi élete nem volt közömbös számára. Egyedül csak abban bízom, hogy a történetnek még nincs vége. Isten még nem fejezte be munkáját Karcsiban.

A torkomat fojtogatja a sírás Karcsiért. Istenem, kérlek ne engedd, hogy elveszen, tedd rendbe az életét. Fejezd be, amit elkezdte! Elengedem hitemet Karcsiért, s köszönöm, hogy megmented! Ámen.

Ha Isten a szívetekre helyezi, kérlek ti is imádkozzatok érte. Köszönöm!

Karcsival kapcsolatosan van még egy történet, ami nekem csodaszámba megy. Legközelebb azt szeretném leírni.

Szántó Mihály